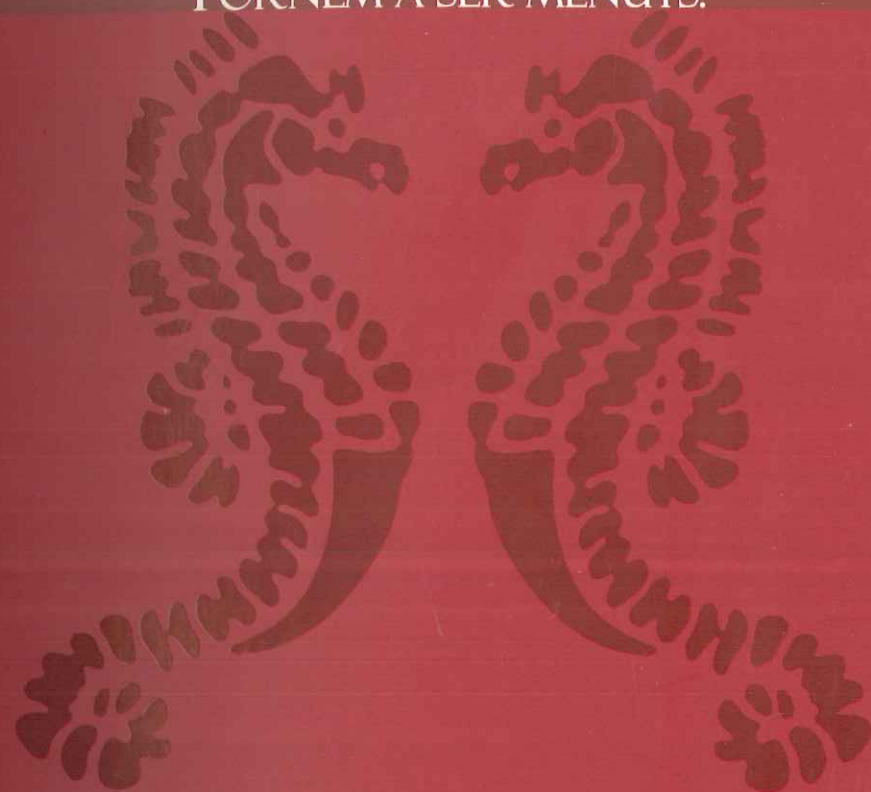

SUSANA ANTOLÍ

TORNEM A SER MENUTS!

Premi

GUILLEM NICOLAU
2006

SUSANA ANTOLÍ

TORNEM A SER MENUTS!

17

COLECCIÓN

LITERATURAS DE ARAGÓN

SERIE EN LENGUA CATALANA, 17

**GOBIERNO
DE ARAGON**
Departamento de Educación,
Cultura y Deporte

SUSANA ANTOLÍ

Susana Antolí Tello, guanyadora del premi Guillem Nicolau 2006 per aquest recull *Tornem a ser menuts!*, va nèixer a Beseit el 5 d'agost de 1967. A més de l'origen matarranyenc, en el seu estil hi ha jugat un paper essencial una part de la tasca professional: des de finals de la dècada dels 80 del segle passat està a càrrec de la Llar d'Infants de Beseit. Formada en àmbits com sanitat, psicologia i educació, és una autèntica pedagoga vocacional; la innocència i espontaneïtat del món infantil és una constant a la seua obra, encara incipient però ja amb un important bagatge de reconeixements públics. A principi del segle XXI comença a interessar-se per la creació literària i aviat recull els primers fruits: a finals de 2002 obté el 2n premi al IV concurs *Memorias Bajoaragonesas* promogut pel Centro de Estudios Bajoaragoneses (CESBA) per la versió castellana de *Memòries d'un altre segle*, llibre editat pel propi CESBA al desembre de 2005 i que gaudeix d'un notable èxit de públic i crítica. A més del Premi Guillem Nicolau 2006 –convocat pel Govern d'Aragó per a autors i obres de qualsevol modalitat de català parlada a terres aragoneses–, ha guanyat també el I Premi Maties Pallarès de Relats (Pena-roja de Tastavins, 2004) i el I Concurs de Relats Hiperbreus de la Comarca del Matarranya (Vall-de-roures, 2005). Té una constant preocupació per la conservació de la llengua i la cultura matarranyenques; en les seues obres hi són presents la importància de la memòria oral i de les tradicions més arrelades, tractades des de punts de vista costumistes i, alhora, intimistes. Els poemes i narracions de Susana Antolí defugen artificis innecessaris, i tenen també com a grans guies la senzillesa i la naturalitat inspirades en els més petits i en la vida a l'entorn rural. L'autora crea móns dotats d'una màgia i sentiment especials, que captiven el lector i l'endinsen en la infantesa més o menys perduda que tantes persones han somniat poder recuperar algun dia; Susana Antolí, amb *Tornem a ser menuts!*, obre una porta a aquesta esperança tan humana.

Susana Antolí

Colección «Literaturas de Aragón»,
Serie en Lengua Catalana, 17

Premi Guillem Nicolau 2006

TORNEM A SER MENUTS!

«A ma mare, que em va obrir una gatera
a un món de fantasia, i a l'Alex, David,
Alba, Aina i Nora, que m'hi acompanyen
de la mà quan se m'oblida el camí».

© Susana Antolí

Edita: Gobierno de Aragón
Departamento de Educación, Cultura y Deporte

Imprimeix: COMETA, S.A.
Ctra. Castellón, km. 3,400 – 50013 Zaragoza

I.S.B.N.: 978-84-8380-041-6

Dep. Legal: Z. 1936-07

PRÒLEG ALS QUE HO LLEGIRAN

Quan vaig començar a escriure este poemari, ho vaig fer pensant en los xiquets; massa voltes havia escoltat a la canalla del meu entorn diferenciar entre la nostra parla i el català que estudien a l'escola; com a exemple diré que, quan los relato alguna contalla i utilitzo paraules com «eixir», ells repliquen dient que en català es diu sortir, així ho han après a classe. Jo me'n ric i els contesto que allí només fan servir el «català de diccionari», però que hi ha moltes varietats de català, entre elles la nostra (que per suposat és la més bonica). Per això este poemari. Escrit amb la il·lusió que algun dia veigue la llum. Xalaria només amb què els sagals aragonesos pogueren treballar amb este escrit a l'assignatura de català a l'escola; que tingueren la possibilitat d'entendre que el que nates parlem també és CATALÀ.

I m'ha passat que, després de llegir este poemari una volta acabat, he trobat que no té perquè estar dirigit únicament als xiquets. Són versos tendres, del tot innocents, suposo que nascuts de la imaginació d'aquella xiqueta que mai he deixat de ser, d'aquella sagala que des de l'alt d'un munt de gallinassa els recitava poesia als bileros (que acudien a menjar-se els cucs, no a escolta'm a mi), començant l'actuació amb lo de «*estimado público*»; i, en recordar tot allò, m'he preguntat: quan deixo un de ser xiquet? A quina edat un és massa gran per gaudir d'un poemari com eixe? És que ja hem enterrat per sempre aquella candidesa que ens fee creure que les aranyes s'estimen, que les granotes ploren, que les ovelles pateixen insomni?

Per què no! Encara que sigue per una estoneta, tornem a creure en la màgia, tornem a ser naturals, tornem a ser ingenus: TORNEM A SER MENUTS!

TORNEM A SER MENUTS!

Tornem a aviar cantals,
a pescar cullerots a la bassa,
a escapar de la migdiada,
a descalçar-mos a la plaça.

I a la fresqueta de l'estiu,
amague-mos al arribar la mitjanit,
fins que ens trobo la mare
i mos envio calents al llit.

Fem guerres de fang,
revolque-mos pels sembrats,
lladrunyem cireres:
Dos setmanes castigats!

Perseguirem a la lluna,
dibuixarem sòls a les parets,
mos gronxarem fins al cel,
caminarem a brinquets.

I quan per massa enjugassats,
arribem a casa de fosc,
direm que no sabem de relloge,
que estàvem perduts al bosc.

Agarrem un empatx d'ameles tendres,
la iaia xafarà l'enfit,
sagí de gallina a la gola,
i sanats per art diví.

Fregim neu a la paella!
Cacem confits de petar!
Embrutem als gats amb cendra!
Tirem lledons des del campanar!

Tornem a ser sincers!
Tornem a ser goluts!
Tornem a riure per res!
Tornem a ser menuts.

LA GRANOTA NEGRA

A la vora del riu
hi havie una blanca pedra,
i damunt de la pedra blanca,
una granota negra.

Ningú se l'estimave
pel seu color de dol,
damunt la pedra plorave,
davall dels raigs del sòl.

—Per què, granoteta, eixos plors?
li va dir l'Arc de Sant Martí.
—Perquè voldria tenir els teus colors
i no el que té la nit.

I va cridar l'Arc
als núgols vinguts del bosc,
la pluja li va donar el verd
a canvi del color fosc.

Ja no plore la granota!
Ja no plore que ara riu!
Prement lo sòl a la blanca pedra
que hi ha a la vora del riu.

UNA FAMÍLIA ANAVE A FIRA

Una família anave a fira
pare, mare i dos fillets,
dos llesquetes del seu cor,
una xiqueta i un xiquet.
Però n'havien de vendre un,
no tenien per menjar,
ni fesols, ni ceba,
ni una llenqueta de pa.

I de quin s'han de desfer?
A quin volen menys?
Ell, tarró d'amela,
ella, coqueta de mel.
Los dos tan estimats...
Com ho farien?
Los dos tan ben volguts...
A quin vendrien?

A un miserable firaire
li va fer goig la xiqueta,
però la mare no la va vendre,
la va embolicar amb la jaqueta.
A un interessat firaire
li va fer goig lo xiquet,
però el pare no el va vendre,
el va embolicar amb un drapet.

Anave passant lo matí
i els xiquets als seu costat,
per diners que els oferigueren
tracte no en feen cap.
I voltant veuen una criatura:
angelet de cabells d'or,

un baratador lo baratave
per dotze sacs de carbó.

Natres no tenim carbó
va dir llastimós lo pare,
però tenim lo burro vell,
va respondre la mare.
Van tornar de la fira
amb l'ase de menys
preocupats, cavil·losos,
i amb un xiquet de més.

Però el bé sempre és agraït. Sempre! Sempre!
Caminet de casa, va aquell dolç querubí
i ensopegue amb una olla de monedes,
no moltes, per anar fent, sense tindre que patir.

LA GATA VIOLANT

A la gata Violant
li agrada disfressa's,
posa's tacons de pam
i guants de color blanc;
es fique visos rosa, faldilles de cotó,
combine bruses de seda blava
amb mocadors de color groc;
jaquetes a ralles, barrets morats,
mitges taronja,
i altres cent disbarats.

NEU! NEU! NEU!

Lo món davall de la neu,
ho somio i ho somiava,
que cobreixque la brutícia;
neu al mar, neu a la terra!

NEU! NEU! NEU!
Que nevo de valent! Que nevo de fort!
Que farem un ninot! Quina avalot!
Que traurem lo trineu! NEU! NEU! NEU!

I amb les plomes d'angelet
farem un madalap,
per brincar-hi com a xiquets,
que per dormir és fa gelat.

NEU! NEU! NEU!
Embolica'm amb lo teu llençol.
Puresa blanca a la terra;
ho somio, i ho somiava.

VIDA SERENA

Jo era una granota de vida serena
dins d'un estany ple de tosques;
una estona de sol per fica'm morena,
un bany, un festí de set mosques.
I de nit, a l'arribar les fosques,
li cantava a la lluna plena.

Un matí, una bella donzella despistada,
cau a l'estany, i va, la molt babau,
i no se li acudeix d'altre que fem una besada:
I què goig! I què felix! I què encantada!
Va convertir-me, pobre de mi, en un príncep blau!

Ja em tens de magnífic príncep mudat!
I què festes! Me besaven los guants, i jo, a besar mans;
menjant vedella amb bolets, bevent cava escumat,
a ballar amb vint princeses fins vore'm marejat.
Ai! Com enyorava la vida d'abans!

Li vaig demanar a la donzella del poc senderi,
que encara que li donare gran tristor, immensa pena,
desitjava que desfés aquell maleït encanteri;
decebuda em va besar; i, beneït misteri!
Vaig tornar al modest estany, a la meua vida serena.

EN UN NÚGOL

En un núgol bla i esponjós
m'agradarie a mi viatjar
si em deixaren triar
com anar d'expedició.
I amb mi, poca cosa portaria,
només il·lusió i alegria,
l'essencial de l'equipatge
a l'hora d'emprendre viatge;
encara que si eres fredolic,
una manta per a la nit.
Amb el sol contemplaria
monts, valls, rius, mars;
i quan s'esgotare el dia:
viles i pobles il·luminats.

I A VOLAR! I A VOLAR!

Deixar l'esperit somiar,
lliure el cos, lliures los sentits,
adelitar-se amb llums i tints.
I quan arribo el fi del recorregut,
mil sensacions i mil records viscuts,
descens melangiós al món d'avall,
enyorança pel deixat al món de dalt.

On hem viatjat?
A un lloc imaginari?
Invenció o realitat?
No ho sé, però jo voldria tornar-hi!

LA MÉS BONICA DEL MÓN

Que plores, cor meu?
Que no tens vestit?
Anirem a la fira
i firarem un teixit.

Tan lleuger com l'aire,
tindrà mil colors,
acudiran les palometes
com si fore camp de flors.

I la mare el cosirà
amb fil daurat de raig de sòl.
Estaràs tan bonica! Tan bonica!
La més bonica del MÓN!

LA FADETA ENAMORADA

Hi havie una volta una fadeta
que es va venir a enamorar
d'un jove mag d'ulls fusta de noguera
i cabells de blat daurat.

Però ell no se l'estimave,
no volie tenir amant,
i ella es desfee en llant,
perles i robins per llàgrimes,
per moquera diamants.

COM PLORE LA NOSTRA FILLETA!

Die la mare amb melangiós crit;
—encara que eixe desamor tan trist,
que pateix la nostra xiqueta
(responie el pare d'avariciós esperit)
a natres mos farà rics.

Però la mare va fer un encanteri
per encisar al jove mag escorredís,
i abans de girar la lluna de cera
la fadeta ja ere joiosa promesa.
Ni diamants, ni perles ni robins,
que no hi ha més gran riquesa,
que vore a la filla feliç.

NINES, TROMPINES

Nines,	,seniN
trompines,	,senipmort
<u>cuinetes</u> ,	,seteniuc
casetes,	,setesac
cavalls,	,sllavac
retalls,	,sllater
pitxos,	,soxtip
bitxos,	,soxtib
castells,	,sllletsac
cordells,	,sllledroc
nassos,	,sossan
disfrassos,	,sossarfsid
escorfes,	,sefrocse
esgorfes,	,sefrogse
topins,	,snipot
patins,	,snitap
casetes,	,setesac
bicicletes,	,setelcicib
colors,	,sroloc
tambors,	,srobmat
cançons,	,snoçnac
botons,	,snotob
fletxes,	,sextelf
massetxes,	,sextessam
bromes,	,semorb
plomes,	,esmolp
titelles,	,selletit
cistelles,	,selletsic
totxets,	,stextot
trenets,	,stenert

JUGUETS

STEUGUJ

LO MUSSOL DEL RIU

Aquell hivern,
lo riu va tenir tant fred
que es va voler vestir
amb un abric de gel
que, com si un espill fore,
reflectie els bells estrels.

Un mussol endormiscat,
creient-ho tros de cel,
es va enganxar les garres
amb lo glaç del preciós tel.

—SOL! SOLET!,
cridave el mussolet.

—Vine prompte a ajuda'm
o moriré de fred i fam!

Lo sol, amb los seus raigs,
va fondre el gelat mant;
les aigües van tornar a córrer,
i el mussol va escapar volant.

L'OVELLA QUE NO PODIE DORMIR

L'ovella Marcela no podie dormir,
valeriana i til·la, i sense poder vore el llit.

L'ovella Carmela li cantave cançons,
però del mal que entonave espantave la son.

L'ovella Gabriela li va amanir el coixí més verd,
però en arribar la nit, los ulls ben oberts.

L'ovella Isabela li va fer un encanteri,
però l'altra desperta; tot un misteri!

L'ovella Gisela li va preparar un bres,
però per molt que la gronxare, de nones res!

L'ovella més vella la va aconsellar:
Fica't a contar persones! Res te coste de provar!

I la Marcela contant persones: homes, dones, i xiquets,
va arribar a mil setanta, i no va poder contar-ne més.

Dorm que dorm, dorm que dormiràs!
Lo mal és que ara, no la poden despertar!

LA CORONA

La princesa va ordenar destruir la preciosa diadema
i se'n va posar una feta de llorer i estrelles de mar.
Perdoneu, m'he equivocat!
que això és lo final i no el començament del tema.

A un regne molt llunyà, hi havie una princesa;
espantosa no ho ere, però bonica tampoc.
Per augmentar la seua bellesa,
va disposar que es forjare una corona d'or.

Tan magnífica, tan fastuosa ere la corona aquella,
que tant serfs com cortesans quedaven enlluernats
en presència de l'esplendor de tanta meravella,
prodigi de robins, safirs i diamants encastats.

Però va succeir que el gran dia en què la princesa va mostrar-se
lluïnt tan sumptuós objecte damunt de la seua figura,
encara semellave menys agraciada la infortunada criatura.
Quina desgràcia! Quina fatalitat! Quina calamitat! Quin desastre!

La reina mare la va ben aconsellar:
Si no et poses ni plata, ni or, ni ornaments preciosos,
lluïran més al teu rostre eixos ulls verdosos,
perquè per valorar la senzillesa s'ha d'aprendre a mirar.

La princesa va decretar: Eixa corona s'ha de destruir!
Se'n va posar una feta de llorer i estrelles de mar.
I ara sí!
Lo poema de la corona, ha finalitzat!

LO SOL ESTÀ GELÓS

La misteriosa lluna va voler vestir la nit
d'un esplendor tan i tan meravellós,
que el sol, entre sorprès i gelós,
va saltar furiós del daurat llit.

- Altiva lluna, senyora de la foscor!
Com goses tu, amb eixa insolència, ornar el cel
amb mil brillants, amb mil esplèndids estrells,
entelant d'eixa manera el meu immens resplendor?

- Arrogant sol, senyor del dia!
No deixos que et ceguïn la presumpció i la vanitat,
que el cel només és veritat quan no està enlluernat
per la teua absurda sobergueria.

«POCA LLANA»

Tinc a la meua habitació
nines tan boniques
que semellaven totes
pertànyer a cases riques.

Però la que més m'estimo jo
és una nina de llana,
ma mare me la va fer
amb dos botons per ulls
i un cordell per cada cama.

Dos nugs, los braços,
dos nugs, les mans,
i amb un mocador vell,
lo vestit més elegant.

Les altres se n'hi enriuen,
l'anomenen «Poca llana».
Però no li cal patir,
perquè sol ella dorm en mi,
perquè sol a n'ella li dic «manya».

UNA TASSETA DE TÉ

Una sargantana i un fardatxo
van quedar per prendre té,
quan estave parada la taula
es presente un esparver.
A l'olor de la infusió
acudeix també un falcó,
als pobres rèptils
los agabar-se un tremolor.
I diu lo fardatxo:
com que soc més gran,
jo seré aliment per al falcó,
I diu la sargantana:
com que soc més menuda,
jo ho seré per l'esparver.
Allavons diuen les aus:
natres no volem carn,
ja tenim l'estómac ple,
natres només hem vingut
per una tasetta de té,
per una tasetta de té.

VOLS QUE SIGUEM PROMESOS?

Josep, vols que siguem promesos?
Com ho són la lluna i el sol?
No, que ell està de festa quan ella encara dorm.
Allavons com dos estrells del cel llunyà!
Si, així si! Agarra'm de la mà!

LA CAMINANT

Hi ha prop d'on jo visc
una estàtua: «La Caminant»,
feta de bronze, prima,
esvelta, elegant.

Cada volta que hi passo
la veig allí, mirant al davant,
però sense anar a cap lloc,
amb l'ànima agonitzant.

Una nit m'arrimaré fins ella,
l'agarraré de la mà,
juntos passejarem pels monts,
per platges, per ciutats.

Mentre, los xiquets del poble
li construiran un banc,
un banc de pedra blana,
on s'hi pugue assentar.

I una fonteta d'aigua clara
on poso els peus a remullar,
perquè la preciosa «Caminant»
també demane descansar.

Després continuarà el seu camí,
amb eixa mescla d'altivesa i senzillesa,
en busca del seu destí.
Si voleu acompanyar-la de viatge,
la trobareu a una plaça d'Alcanyís.

UNA ONETA

Una oneta menudeta, banyadeta, saladeta,
volie escapar del mar,
escapar del mar!
Anar a l'òpera i al teatre,
voltar monts i deserts.

Va fer gegantí salt
per fugir de la immensitat,
però la sorra se la va embeure,
lo sol la va eixugar.

—Ajuda'm, mare!,
cridave,
i el cor de mare la va escoltar,
aixecant gran onada,
va abraçar sorra i platja,
i la va tornar a l'oceà.

BLANC I NEGRE

Un corb es va trobar amb un colom,
a les portes d'un preciós jardí,
lo colom s'escoltava a un cor trist, afligit:
perquè soc jo símbol de malestrugància
i tu ho eres de pau i confiança?

La gent és ignorant, li va contestar el colom,
no miren l'essència, que sol veuen lo color,
quan no en té la malícia, com tampoc ne té l'amor,
quan no són ni clars ni foscos los bons o els mals l'esperits,
quan és blanca la mortalla, i negra la bella nit,

Tu eres un moixó com un altre,
de corbs n'hi hauran de bons i de roïns;
així que vine, que ara voleiaràs amb mi,
blanc i negre junts per damunt de persones,
de camps, de ciutats, de masos, i de jardins.

DOS ARANYES

Dos aranyes es van enamorar,
i com totes les parelles
es van voler casar.
Però no tenien on filar lo seu tel d'amor;
fins que, passejant per la platja,
es van trobar una clau d'or.
Baldadetes caminaven amunt i avall,
agarradetes de la ma
i sense poder obrir cap pany.
La clau no entrave, no entrave la clau
i quan menys s'ho pensaven
van obrir un palau,
i a un racó de parets tan elegants
van teixir un tel tan bonic
com si fos de diamants.
I aquelles aranyetes que es van enamorar,
com totes les parelles
es van poder casar.

AL BANCAL DE L'ERA

A una figuera blanca, un ameler de cor ardent
li va demanar si volie ser la seua promesa,
i li va regalar un anell, digne d'una princesa;
la lluna l'havie forjat amb raig de bell argent.

L'afalagada figuereta va dir que sí; que sí!
I emocionada, se'l va posar a la ramada;
però quan va arribar la nit,
ai, aret! L'hi va arrencar una ventada.

L'anell va vagar fins trava's a una bada;
lo va trobar un jove poeta,
li va gravar una inscripció secreta,
i li va oferir a la seua amada.

Però l'anell va rodolar del dit
de la tendra donzella enamorada,
lo va descobrir un corb presumit,
i se'l va posar a un ala.

I el corb se va quedar a descansar,
damunt de la figuera blanca,
i quan la figuera se'n va acatar,
tenie l'anell a una branca.

Ameler i figuera a l'anell hi van llegir:
«si l'amor està ben arrelat,
encara que el vent lo vullgue allunyar,
lo bon destí el tornarà a unir».

Figuera i ameler, ameler i figuera,
gronxen junts les rames, al bancal de l'era.

DEU TRUCS DE MÀGIA

Quan era més xiqueta,
ma mare fee màgia per a mi.
D'UNA ovella, una jaqueta;
de DOS flors fee un jardí;
de TRES papers fee un avió;
de QUATRE draps, un vestit.
De CINC notes, una cançó;
de SIS lletres, un escrit;
de SET pedres, un castell;
de VUIT botons, un tresor.
De NOU fustes, un vaixell
i de DEU tints, un món de color!

UN BURRET I UNA BURRETA

Un burret i una burreta
volien adoptar un fillet
per a què els faiguere companyia
i emportar-se'l de passeig

Van trobar una oqueta.
Quina il·lusió més gran!
Però al créixer, la desagraïda,
se'ls va escapar volant.

Van trobar un sapet,
Quina alegrança més gran!
Però al créixer, lo dimoni,
se'ls va escapar nedant.

Van trobar un cabridet.
Quina gaubança més gran!
Però al créixer, lo roïn,
Se'ls va escapar brincant.

Van trobar un llop.
Quina paor més gran!
Però al créixer, lo bon fill
es va quedar a defensa'ls.

Ara passegen tots junts.
Quina contentació més gran!
Són una estranya família
d'amorosos animals.

SI TINC

Si tinc dos mans i dos braços,
per què no he de tenir dos nassos?
Així oloraria el doble de bé,
i podria fugir a l'hora del puré.

I si tinc deu dits als peus i deu dits a les mans,
per què no he de tenir deu orelles ben grans?
Així escoltaria abans los aterridors crits del pare,
i em podria amagar ràpid a les faldetes de la mare.

I si a la boca tinc dents damunt i dents davall,
per què no he de tenir ulls darrere com los tinc davant?
Així faria els deures mentre veig la televisió,
i a escola seria jo qui vigilarie al professor.

Ah! Que si em poso a pensar-ho millor,
què classe de xiquet semellaria jo?
Amb tants nassos, orelles i ulls!

Mira! Saps què? Que ja no ho vull!

JOC DE MEMÒRIA

Este és l'anell
que va perdre el Miquel

I a n'este riuert
van trobar l'anell
que va perdre el Miquel.

I eixe és lo pont
que està damunt del riuert
on van trobar l'anell
que va perdre el Miquel.

I eixa és la pedra
de davall del pont
que està a n'eixe riuert
on van trobar l'anell
que va perdre el Miquel.

I eixa és la granota
que està damunt la pedra
que està davall del pont
que està damunt del riuert
on van trobar l'anell
que va perdre el Miquel.

I eixe és lo Rafel
que jugant amb la granota
que està damunt la pedra
que està davall del pont
que està a n'eixe riuert
es va trobar l'anell
que va perdre el Miquel.

LO VENTALL

Hi havie una vegada
un ventall que volie volar,
ja n'estave avorrit,
de rondar de mà en mà.

Un dia, oblidat al balcó,
l'aire, amb una gran bufada,
es va emportar el ventall
fins damunt d'una teulada.

Després va ser raptat pel vent,
fins l'alt d'una muntanya,
allí es va trobar amb una àliga,
que portave trencada l'ala.

Va acudir un esquirol costurer,
que amb un màgic fil blau,
va cosir l'aventurer ventall,
a l'extremitat de la gran au.

Alguns los han vist volar,
àliga i ventall junts,
creuant monts, creuant mars,
pels cels de més amunt.

MARE MARETA! MAMA MAMETA!

Tendra abraçada
d'ales de fada.

Ram de meravelles,
bres de roelles.

Manta d'abric,
rossinyol a la nit.

Coixinet amorós,
cabell olorós.

Mirada de mel,
somriure de seda,
besets de cel,
veu de princesa.

A la cuina poeta,
al jardí marieta.

Ai!

MARE, maretà! MAMA, mameta!

LOS ONSOS

L'onso s'està mirant,
l'onsa s'està mirant,
volen contemplar a l'espill,
com n'estan d'elegants,
amb los barrets de copa
i els botons de diamants.
Van mudats, van de festa,
perquè avui se casaran,
la cova serà l'església,
turcassos los capellans.
Celebraran lo convit
a dalt del tossal,
menjaran mores, maduixes,
i pastis de poma i mel.
Sonaran les campanes:
TALIN, TALIN, TALAN.

LO POLLET

Al sol la gallineta,
va traure als seus pollets,
quan se va posar a contal's,
li faltave el menudet.

Cridave la pobreta mare:
COCOROCOCOC!
però el seu fillet,
no es vee per cap lloc.

La nit va portar un plor:
PIU, PIU, PIU, PIU!
enmig de l'aigua s'ofegave
el desperdigolat cagarniu.

I allavons la lluna del riu,
se'n va apiadar d'ell,
lo va carregar fins la vorera
lo mateix que si fore vaixell.

La gallineta ja te tots los pollets
covadets davall del ala,
mentre la lluna del riu,
se'ls mire i fa la rialla.

COSETES DE SAGALS

Què voldries tenir, fill meu, manyet o manyeta?
Jo no vull tenir, mare, ni manyeta ni manyet,
vull que sol a mi m'abrigo's
a la nit quan arribo el fred.

VAIG PINTAR UN QUADRE

Jo vaig pintar un quadre,
i dins, la casa més bonica que pugueu imaginar,
i dins de l'habitació d'eixa casa,
un llit gran, blanc, i bla.

Hi vaig dibuixar també
un hort d'arbres fruiters,
i un corral habitat per vaques,
ovelles, cavalls i porquets.

Hi vaig pintar també un riu,
amb saps i granotes a feixos,
amb teixidors, cullerots,
amb crancs, ànecs, i peixos.

I tant me va agradar el quadre,
que quan va arribar la nit,
vaig creuar la tela, vaig entrar a la casa,
i em vaig gitar al bla llit.

JO, AVIARÉ LES SABATES

Passejaré descalça per la sorra,
passejaré descalça sobre el fang,
correré descalça per la terra,
correré descalça sobre el mar,
caminaré descalça pels carrers,
caminaré descalça per les pedres,
vagaré descalça davall de la pluja,
vagaré descalça entre les herbes,
escalaré descalça les llustres,
escalaré descalça les parets,
avançaré descalça per les roques,
avançaré descalça pels estrets,
marxaré descalça per l'argila,
marxaré descalça per la neu,
aniré a la dula descalça per la vida,
aniré a la dula descalça per tot arreu,
i regaré descalça los enciams,
i regaré descalça les carbasses,
per això qualsevol dia d'estos,
jo, aviaré les sabates!

LO MEU CAP ÉS UN CABDELL

Lo meu cap és un cabdell embolicat,
lo desembolicador que el desembolico,
molts disbarats trobarà:
Una nit amb setze llunes,
coixins amb lo so del mar,
la catifa, oceà de dunes;
lo sol...
lo sol globus per volar!
Barrets que xerren,
hipopòtams ballarins,
formiguetes marineres,
madalaps amb fadetes dins.
I testos...
testos amb flors de plata,
ovelles que filen, que filen guants!
Faroles amb corbata,
sardines que pesquen diamants!
Paraules de colors,
paraigües de caramel,
tronades de plomes,
gats...
gats perfumats amb Chanel!
Arbres corejant cançons,
vestits ornats d'estrelles,
horts on hi creixen gelats,
cuquets de llum als meus cabells;
un príncep llest, un dofí daurat...

I el cabdell, i el cabdell no s'ha acabat...

L'ESTREL

La nit va perdre un estrel,
va caure del negre sostre
com cau l'ànima als peus,
com cau la llàgrima pel rostre.

Em vaig preguntar on haurie anat aquell destell;
seguie el camí de l'Est, d'on neix lo vent humit,
d'on ve el comerciant vell.

Volia anar a busca'l,
conserva'l a la caixa dels tresors:
on hi guardo un raig de lluna, una rosada,
un cor de caramel i l'ala d'una fada.

Vaig emprendre camí enmig de l'oscurina,
seguint lo pas de l'estrella,
creuant barrancs al dret;
movent-me a paupontes amb lluna vella...

Caminava per les moles, pels tossals;
el cingle més alt vaig escalar,
i allà damunt de tot, i davall del cel,
se'm va aparèixer el mar.

Vaig descendir els monts,
i davant la badina negra em vaig agenollar,
asclada i trista com estava
pel meu estrel estimat,
embegut per la blava bassa,
ofegat en aquella immensitat.

En son demà em va despertar un sol càlid i amorós,
als peus un mar nou, un mar compassiu i generós
que m'havie tornat l'estrella;

sí, sense llum i sense màgia,
però encara sent ella.

Amb la joia vora el seu cor, vaig desfer camí a casa;
vaig tornar a creuar les serres,
vaig tornar a passejar ports,
vaig tornar a la meua vila,
vaig tornar a la meua vida;
i la vaig guardar a la caixa dels tresors.

LA LLUNA FA DE MESTRA

La lluna fa de mestra,
mentre dormiu per la nit
s'endinse per la finestra
i es gite al vostre llit,
ensenyant-vos a l'oït
les qüentes i la lletra.

Vos repasse la lliçó,
vos explique geometria,
vos recorde la cançó,
vos oriente en geografia,
i quan ja ho sabeu tot,
s'escapoleix amb el dia.

TRABALLENGÜES

Un xiquet xapet, catxet, xaparret, panxudet, coratjoset i eixeridet
portave xopeta, gerigonxadeta i xafadeta, la jaqueta rogeta,
Portes xopeta, gerigonxadeta i xafadeta, la jaqueta rogeta?
xiquet xapet, catxet, xaparret, panxudet, coratjoset i eixeridet?
No, que la jaqueta rogeta ja la porto planxadeta i eixuteta,
va contestar el xiquet xapet, catxet, xaparret, panxudet, coratjoset i eixeridet.

ANIREM A LA MASIA

Demà anirem a la masia,
collirem cireretes,
amb la iaia Maria.

Ballarem la jota a l'era,
nedaré nua a la bassa,
m'enfilaré a la pomera.

Seurem al banc de la font,
menjarem un plat de faves
i conill rostit al forn.

La migdiada la farem al pallar,
i a l'hora de marxar, un crit:
IAIA! JO EM VULL QUEDAR!

CRI-CRI, CRI-CRI

Davall d'una nit estrellada,
hi havie un camp amb un molí,
i a dalt de la teulada,
un grillet, CRI-CRI, CRI-CRI.

Lo pobre moliner no podie dormir,
es va aixecar del llit, va amanit escala,
i amb una gegantesca garrada,
es va enfilat a matar al grill.

La lluna que ho va vore,
va escridassar al moliner:
Home no matos al grillet!

Que jo el vull vore corre!
Que jo me l'amararé!
Que jo vull tindre un fillet!

La lluna és mare; lo grill és fill.
La nit los empare; CRI-CRI, CRI-CRI.

M'AGRADARIE PERDRE LA MEMÒRIA

M'agradarie perdre la memòria,
no enrecordar-me'n de res,
assentar-me a la porta del mas
a vore com passe el temps.

I cota a una cadira
com la sargantana al sol,
oblidar-me dels tràfecs d'esta vida
i de les desgracies d'este món.

Com si cabra salvatge fóra,
passejar-me per les lluastres,
deixant la consciència tancada
a l'armari dels desastres.

Despullar-me quan tinga calor,
abrigar-me quan tinga fred;
així perdegua la memòria
i no m'enrecordara de res.

VULL CRÉIXER

Pare! Dono'm menjar,
que tinc molta fam,
que vull créixer molt,
que em vull fer gran!

—Per què tanta pressa?
Encara ets menut!

És que vull ballar amb la mare,
com ara hi balles tu.

EN QUÈ ET VOLDRIES REENCARNAR?

Tres germans i una germana
es solien preguntar:
«Si en un altra vida no pogueres ser persona,
en què et voldries reencarnar?

«En una àliga»,
va dir el més gran,
perquè és forta i poderosa
i pot volar lliure per dalt.

«Jo en un cavall,
-va dir el segon-
perquè corre com lo vent
per tots los racons del món»

I quina gràcia els va fer quan va dir el menut
que ell volie ser gos falderer
perquè li rascaren l'esquena
i poguere menjar molt bé!

I així va dir la xica, que tant volie els seus germans:
«Allavons jo voldria ser una floreta del vall,
perquè m'oloro el gosset,
perquè m'admiro l'àliga
i s'alegro el cavall».

LO SAPET I LA SAPETA

Lo sapet i la sapeta
van decidir separa's,
ell volie conèixer altres rius,
altres estanys als que nedar.
La sapeta s'enyorave,
va començar a filar,
tan llarg va ser aquell fil,
que el sapet se'l va trobar.
Seguint lo fil aquell,
amb l'estimada va topar,
i sense pensar-s'ho dos vegades,
li va demanar casa's.
—Ara ja no et vull!
Ara és massa tard!
Ara ja visc tranquil·la!
No vull tornar a esperar!
Lo sapet ara plore,
Ai! que no pare de plorar!
Ha perdut a la sapeta,
que ja no tornarà.

NO TINGUES TEMOR

Fill meu, no tingues TEMOR
ni del gegant ni del DRAGÓ,
que la mare els tornarà FUM
amb un cresol de rosa LLUM.

Ni tingues paor, cor MEU,
ni del dimoni ni de la CREU,
que la mare t'amanirà un BRES
amb set mil plomes d'ANGELETS.

No has de sofrir, AMOR,
per monstres ni per FOSCOR,
que la mare et gronxarà al PIT
amb los mil estrells de la NIT.

UN BRAM ESGARRIFÓS

Un bram esgarriós va trencar la nit.
Los mussols van alertar als habitants del bosc,
alguna criatura es trobava en perill gegant;
la lluna sobresaltada va brincar del llit,
ajudant a tornar clar lo que ere fosc,
fins trobar un negrós ratolí que estave gemegant:

Què ha succeït, ratolí? Què ha segut eixe crit?
Què es creme? Qui s'ha mort? Què és tota eixa avalot?
—Una desgràcia horripilant ! Estava jo mirant-me al espill,
quan m'he trobat un pèl blanc, en mig del negre bigot.

LO CAVALL

Tenia un cavall de fusta de pi,
lo cos carbonet, les potetes blanques;
trotava i trotava damunt del balancí,
per totes les estances.

Fins que una nit, (potser somiant)
lo cavall es va tornar de veritat,
i vam escapar galopant,
de casa, del barri, de la ciutat.

I volàvem per les dunes del desert,
pel mig de camps de roelles,
i per damunt de les ones del mar.

I vam córrer davall d'un cel verd;
encara que no ho sé si ere de veres,
o només ho vaig somiar.

A MI M'AGRADEN LES OVELLES

A mi m'agraden les ovelles,
perquè sempre estan contentes,
perquè son molt rialleres.

M'agraden quan porten abric,
m'agraden quan van despullades,
a mi m'agraden les ovelles,
mira què coses més rares.

Perquè sempre van juntetes,
perquè son tant manses,
a mi m'agraden les ovelles,
tant la negra com les blanques.

Perquè no tenen mai pressa,
perquè no els preocupe res,
a mi m'agraden les ovelles
perquè tot los pareix BEE.

LA MUNTANYA

Volie la muntanya
torna's més menudeta,
fondre's com la neu,
tornar a ser xiqueta.

Sí! Ere alta! Forta! Poderosa!
Però estave tan sola allà dalt,
ningú osave culminar-la,
arribar tan prop del cel,
quedant les viles, les gents,
als valls de més avall.

Fins que una negra nit
lo Déu de les serres
li va concedir el desig,
la va tornar, xiqueta, menudeta,
la va omplir de camins.

I s'hi va construir un refugi,
per al descans del caminant,
encara que dormir, s'hi dorm mal,
perquè la muntanya, de contenta,
se passe la nit cantant.

L'OMBRA

L'ombra n'estave avorrida
d'anar darrera el sol amunt i avall,
hora darrera hora, dia darrera dia,
fins que es va rebel·lar del treball:

- Escolta'm! Si tu, escolta'm! Orgullós astre!
Que ja n'estic farta! Que ja m'he cansat!
Que ara al vall, que ara al prat! Que això és un desastre!
A partir d'ara tu per un costat,
que jo fugiré per un altre.

- Escolta'm tu! Si, tu! Ingrata ombra que tant vols llibertat!
No veus que si hi sembro els núgols,
jo, jo ja t'he matat?

Que no em veigues no vol dir que no visca!
Potser per les nits, quan dorms, m'escapa
amb les ombres de la lluna a jugar a brisca!

MARE, NO PLOROS MÉS!

A vegades ma mare plore,
l'ànima se li fon en sal
quan la memòria del seu home
li torne present lo passat.

Una llàgrima fuig dels ulls
com si fore estrel fugaç,
naixcut de l'amela amarga,
fill de rosa i card.

I al mirar-la la veig més menuda,
com si pena espremeré amb llant,
tota ella pareix d'aigua,
aigua tèbia, aigua de mar.

I jo, amb un tremolor a la veu,
com si eixa aigua m'ofegare,
li dic: Mare, no ploros més!
Què no faràs tornar al pare!

SERÀ PER A MI?

Eixe estrel de la foscor,
d'amorós esperit,
de tendra acaronada
i
de dolça mirada,
per a mi?
Eixe preciós fulgor
serà per a mi?
A voltes semelle romàntic,
a voltes divertit,
a voltes nostàlgic,
a voltes, a voltes feliç.
M'estime?
Refulgirà per a mi?
Passejarem junts
abraçats pel jardí?
Passejarem junts!
Sí!
Mos lligarem amb màgic cordell!
Sí! Serà per a mi!

DE LLEIS JA EN SÉ JO

Mare, vull tenir una corona de rei!
Fill, allavons hauràs de saber de lleis!
De lleis ja en sé jo, per al bo
lleit de mel, i tarró,
i per al malvat
pa sec i suc de card.

CANÇÓ PER MENJAR

N'hi havie un enanet
que vivie al meliguet,
i a l'hora de menjar
se n'anave a voltar.
Pujave a l'orelleta
i se menjave una llesqueta,
arribave fins al cap
i prenie el primer plat,
baixave pel nas rodolant,
mastegant un tros de carn, ¡AAAM!
caie dins la boca
i, per postres, mos de coca.
I tip, ben tip,
tornave cap al melic.

SOM POBRES?

Mare, som pobres?
Per què ho dius això, fill meu?
Perquè per la teulada mos entre la neu,
perquè tinc los peus com canelobres,
perquè la jaqueta te forats per tot arreu,
perquè sempre mengem sobres.
D'això no ha de patir un xiquet com tu,
que el pare apedaçarà la teulada,
la mare la jaqueta foradada,
comprarem nous mitjons i aviarem los vells,
i la iaia et prepararà cards i crespells;
perquè tenint com tenim faena, salut, i bon esperit,
nates mai no serem pobres,
que nates som, i serem rics.

A LA VORA DEL FOC

A la vora del foc
ma iaia em contave qüentos:
lo de Cabessitas d'Alls,
lo de Maria Sarmiento,
lo de la Cendrolina Mendrolina,
lo del Castell Encantat,
lo dels Cabridets
i algun altre d'inventat.

Jo mirava els seus ulls, vidres entelats.
Mirava les seues mans, horts llaurats.
Com lo vent de la tardor ere la seua veu;
lo color del cabell, igual que el de la neu.

I coteta a la cadira,
l'escoltava embabocada.
A la voreta del foc,
a la voreta de la iaia.

QUÈ HI GUARDARIES A UN TRESOR?

Jo hi guardaria...

Un raig de lluna, una rosada,
un cor de caramel, l'ala d'una fada.

Un canelobre, una nina,
la flameta d'un cresol,
la sabata de la Cendrolina.

La cançó de dormir de la mare,
un beset, una trena,
un coixinet brodat,
l'escama d'una sirena.

La pestanya d'un àngel,
la pinteta de la iaia,
una llàgrima salada,
un manollet d'espigol,
l'estrel de la matinada.

Un somriure, un cabell de seda,
l'aigua de vidre de la font,
l'aire tebi del sud,
un record ja mig perdut,
la babeta del manyet quan dorm,
i el pobre fabriol mut.

Què hi guardaries tu?

DE COLOR VERD DE COLOR GROC

On anirie el coixí si pogués volar del llit?
On anirie l'anell si pogués rodolar del dit?

On anirie el cordó si pogués escapar de la sabata?
On anirie el nus si pogués fugir de la corbata?

On anirie la campana si pogués migrar del campanar?
On anirie el guix si pogués fugar-se a jugar?

On anirie la estàtua, i on aniria jo,
si el cel fore de color VERD i el mar de color GROC?

QUÈ HI VEUS

Què hi veus, a la meua cara?

Dos ULLS, dos CELLES,
un NAS, dos ORELLES,
una BOCA, vint PESTANYES,
quatre DENTS i tres LLEGANYES.

LA RABOSA CEGA

És la història esta
d'una rabosa cega
que, desorientada, al bosc plorave:
—Ai, que llàstima! Ai que pena!

Un mixino bondadós se la va trobar
envoltada en mig de la foscor
i li va donar l'ull dret,
—quedaràs gartxa —li va dir el gatet,
però almenys, t'hi voràs millor.

La rabosa, anar somicant,
i tanta compassió li va fer
a un generós colomet blanc,
que li va donar l'ull esquerro;
en quan va tenir els dos ulls,
va ensenyar les dents de ferro.

Gat i colom arrupits,
ja es veen sopar del infame animal,
però allavons va descendir del cel,
un justicier mussol
que li va arrencar els ulls al vol
a la malvada rabosa,
això si, sense fer-li mal.
—A vore si aprens la lliçó,
la va advertir el mussol,
ara tornes, per avariciosa,
a vore-ho tot del color del dol,
i per si fore poc,
t'has quedat sense berena;
ara ja pots tornar a lamentat.
Ai, que llàstima! Ai que pena!

JO ARA SOC FELIÇ!

No pot ser cert! Jo
ara soc feliç!
No serà una il·lusió meua,
no?

Serà una fada?
Una fada d'ales d'or!
Que estave mig desorientada
o
serà que m'ho ha atorgat
perquè m'ho mereixco de debò?
A lo millor és que he perdut lo seny
i això m'ho imagino tot?

Tot seran ximpleses sense
raó,
unes ximpleses meues,
que em fan el món joiós.
Per què hi tinc ara màgia
on abans tenia el cor?

No pot ser! Jo ara soc feliç?
Jo?
Serà cert, eixe sortilegi,
o serà al·lucinació?

EN MI NO T'HI HAS DE VORE CASAT

Si tens la desgràcia com tens
de ser un sompo i un aubat,
un pinoïno, un tros de soca,
i a més de tot això
pànfil i bedulac;
jo no en tinc la culpa, però,
has de tenir en qüenta que
un singuango, un vèntul,
un capsot i un descabestrat com tu,
amb mi, no t'hi has de vore casat.

PENYA GALERA

Hi ha a un port muntanyós,
una mola amb gran misteri,
una majestuosa nau feta pedra
per algun estrany encanteri.

Penya Galera té per proa
un cingle impressionant,
que assome enmig de la serra
soberga i senyorial.

Un matí vaig replegar l'àncora
d'eixe vell vaixell,
portant per brúixola,
ànim, sol, vent i estrells.

Guiada pel gran riu savi,
passejava des de el mont a l'arrossal,
un aire humit m'anunciave
un mar immens, un bany de sal.

I a la nit em van gronxar les ones,
com xiquet gronxat al bres,
dins d'un univers d'aigua,
on lo món no volte, on no existeix el temps.

Però al clarejar el dia se'm va beure
l'enyorança pel roure, per la roca, pel teix,
pel xiulit del vent;
així que vaig virar la nau, i navegar contracorrent.

Remava tant com podia, suant de fort,
fins arribar a la meua terra,
on vaig varar la Galera
als peus del mateix Port.

Es va tornar a convertir en tossal,
d'esperit aventurer, de noble cor.
Vine si vols a singlar amb ella,
que no fa falta passaport.

UN REFUGI

Tots los animals volen tenir una casa, un xalet,
un palau, un castell, un habitatge, un piset,
una fortalesa, un refugi per dormir,
com lo que es fa a l'herba el ratolí.
La formiga obre túnels terra dins,
lo cargol cabanes als jardins.
Hi ha moixó que fabrique el niu amb rames
i hi ha d'altre que forade el tronc dels arbres.
La termita aixequa torres d'arena que arriben al cel
i l'abella grans edificis bastits amb flors i mel.
Amb tela de seda l'aranya construeix,
davall de l'arena ho fan lo cranc i el peix.
De fulles lo té el cuc,
l'oreneta de fang dur,

Com lo fabricaries tu?

ELS GATS - ELS DITS

Lo gat gros és lo pare,
lo de la vora, la mare,
lo que ha portat lo peix és lo més llarg,
lo més prim qui se l'ha menjat,
i diu lo mixet menudet:
MARRAMIAU! Que jo en volia un poquet!

LA RIALLA DE LA MARIONA

La rialla de la Mariona semellave vol de campanes
en dia de festa joiosa;
fins que una nit l'hi va lladruncar la lluna,
exhausta de brillar,
melangiosa,
envejosa.

Les llàgrimes de la xiqueta
van commoure als estrels,
que exigien a la lluna orgullosa
que no fore tan pretenciosa:
—Torna-li la rialla
a la seua legítima ama!
—Però és que no veeu que semello més formosa?
més jove, més animosa?
—Tornarà la joventut si espies als amants,
si comproves a l'espill lo teu brillantor de diamants.
—I quina serà ara la meua veu?
—La que tenen los rossinyols, que en son molts,
cada nit un d'ells et deixarà el seu cant,
tornaràs a sentit donzella, joiosa i elegant.

Van arribar a un acord;
la Mariona va recuperar la seua rialla,
lo més valuós tresor.

Encara que quan arribo la nit,
recordeu dir-li a la lluna que és bonica,
que és preciosa;
perquè ja sabem, que la lluna és vanitosa.

DÉU HA NETEJAT VIDRES

Avui Déu ha netejat vidres,
i està l'aire tan net, tan transparent,
que el cel se veu més prop
i més clar el sentiment.

I em sèntigo tan viva
que l'eufòria s'apodere de mi.
Tinc ganes de cridar:
Estic contenta de ser, d'existir!

I se m'avalote el cor,
i un somriure ximple a la cara;
deuen pensar los que saludo
que estic plenament enamorada.

I és cert que hi estic:
enamorada de les cases, dels carrers,
d'aquell pedrisset d'allí,
del gat que dorm, dels geranis del balcó,
dels pins, del falcó,
de les floretes del camí.

LA NOIA

La rosa li va donar dos pètals per formar els seus llavis,
lo sol, mil raigs per crear els seus cabells,
l'esveltesa de la seua figura li va regalar el xiprer,
la lluna, el resplendor per llustrar la seua pell;
lo riu la va obsequiar amb lo seu so per donar-li veu,
per l'esplendor dels seus ulls, van descendir dos estrells,
l'alè va ser un present de la rosada del matí,
la neu va atorgar la blancor per les seues precioses dents;
li volaven dos palometes per mans,
l'aire li va ofrenar l'elegància de moviments,
d'un àngel va rebre el do d'anunciar la seua presència,
la dolçor de la rialla propina de cent flors amb cent mels.

Però a la noia li faltave l'ànima.
Si! Preciosa, encara que sense sentiments;
per apanyar-ho van tenir que fer gran reunió
fades, bruixots, i mags amb grans poders i ocultes lleis:
van experimentar amb la noia mil encanteris i mil remeis.
Res va funcionar; fins que un dia la noia va conèixer
a un jove pastor, l'amor va aparèixer,
com li va aparèixer el cor.
Ara és formosa per fora,
ara és formosa per dins,
perquè el que no pugué l'enamorament,
no ho poden ni encantadors ni endevins.

LO VESTIT DE NÚVIA

Ere una núvia tan vanitosa,
tant, tant!
Com no s'havie vist mai!
Va ordenar acudir a tots los costurers del regne
per confeccionar el vestit de noces
més magnífic, més preciós, més elegant.

L'un li va presentar un vestit
de seda i perles, esplendorós!
L'altre, un de brodats mil i un,
i també de mil i un colors;
però cap la va complaure ,
li van semellar poc!

I se'n van confeccionar de vestits,
tants, tants!
Però la promesa ere capritxosa,
volie de gemmes i corals lo ram,
i la desitjada prenda forjada
amb mil i una palometes del camp.

Cap costurer volie fer tal sacrilegi,
fins que un despietat s'hi va atrevir,
mil i una palometes agonitzaven,
lligades amb agulla i fil,
cosides les unes a les altres
movent les ales com si fos màgic teixit.

La promesa va quedar tan satisfeta,
tant, tant!
Però no així una bondadosa fada,
que en arribar el dia de la gran boda,
va alliberar les mil i una palometes
deixant a la núvia despullada.

Perquè son les palometes
animetes dels avantpassats,
i fer-li mal a alguna
és lo més cruel pecat,
deixeu-les volar lliures,
com Déu mos ho ha manat.

MON PARE ERE, ERE ...

Mon pare ere, ere...
la muntanya més forta, més gran,
dins tenie una cova on anava a refugia'm
dalt tenie un cim des d'on podia tocar el cel.

Mon pare ere, ere...
Don Quixot, un bomber, Tarzan,
Cristòfol Colom, un policia, Tristan.

L'abraç de mon pare ere, ere...
l'aire tebi del desert;
la veu: rumor greu de les ones del mar.

Mon pare ere, ere...
home masover, diplomata en Natura,
ere també, home educat, titulat en Cultura.

Mon pare ere, ere...
Jerónimo, un àliga, un hospital,
un xerif, una escola, un cavall.

Mon pare ere, ere...
un rei sense corona;
mon pare ere, ere...
mon pare ere persona.

SI VOLS ESCRIURE POESIA

Si vols escriure poesia,
t'hi has d'esforçar de valent,
posar-li molt sentiment,
i un pessic de valentia.
Parlar amb el sol cada dia,
escoltar la cançó del vent,
fer l'ànima transparent,
en tristesa i alegria.
No escrigues mai per fama,
ni per diners,
ni per vanitat;
perquè allavons s'apagarà la flama,
i ja no valdrà de res
lo que l'ànima t'haigue dictat.

INDEX

PRÓLEG	9
TORNEM A SER MENUTS!	11
LA GRANOTA NEGRA	13
UNA FAMÍLIA ANAVE A FIRA.....	14
LA GATA VIOLANT	16
NEU! NEU! NEU!	17
VIDA SERENA	18
EN UN NÚGOL	19
LA MÉS BONICA DEL MÓN	20
LA FADETA ENAMORADA	21
NINES, TROMPINES	22
LO MUSSOL DEL RIU.....	23
L'OVELLA QUE NO PODIE DORMIR	24
LA CORONA	25
LO SOL ESTÀ GELÓS	26
«POCA LLANA»	27
UNA TASSETA DE TÉ	28
VOLS QUE SIGUEM PROMESOS?	29
LA CAMINANT.....	30
UNA ONETA.....	31
BLANC I NEGRE	32
DOS ARANYES	33
AL BANCAL DE L'ERA.....	34
DEU TRUCS DE MÀGIA	35
UN BURRET I UNA BURRETA	36
SI TINC	37

JOC DE MEMÒRIA.....	38
LO VENTALL.....	39
MARE MARETA! MAMA MAMETA!.....	40
LOS ONSOS	41
LO POLLET	42
COSETES DE SAGALS.....	43
VAIG PINTAR UN QUADRE	44
JO, AVIARÉ LES SABATES.....	45
LO MEU CAP ÉS UN CABDELL	46
L'ESTREL	47
LA LLUNA FA DE MESTRA.....	49
TRABALLENGÜES	50
ANIREM A LA MASIA	51
CRI-CRI, CRI-CRI	52
M'AGRADARIE PERDRE LA MEMÒRIA.....	53
VULL CRÉIXER.....	54
EN QUÈ ET VOLDRIES REENCARNAR?	55
LO SAPET I LA SAPETA.....	56
NO TINGUES TEMOR	57
UN BRAM ESGARRIFÓS	58
LO CAVALL	59
A MI M'AGRADEN LES OVELLES	60
LA MUNTANYA	61
L'OMBRA	62
MARE, NO PLOROS MÉS!	63
SERÀ PER A MI?.....	64
DE LLEIS JA EN SÉ JO	65
CANÇÓ PER MENJAR	66
SOM POBRES?.....	67
A LA VORA DEL FOC	68
QUÈ HI GUARDARIES A UN TRESOR?	69
DE COLOR VERD DE COLOR GROC	70
QUÈ HI VEUS	71
LA RABOSA CEGA	72
JO ARA SOC FELIÇ!	73
EN MI NO T'HI HAS DE VORE CASAT	74
PENYA GALERA.....	75
UN REFUGI.....	77
ELS GATS – ELS DITS.....	78
LA RIALLA DE LA MARIONA	79

DÉU HA NETEJAT VIDRES	80
LA NOIA	81
LO VESTIT DE NÚVIA	82
MON PARE ERE, ERE	84
SI VOLS ESCRIURE POESIA	85